

Arrest

nr. 165 553 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2016 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die loco advocaat A. L'HEDIM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Taza op 24 september 1986.

Op 26 april 2012 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum type D.

Verzoekster trad op 24 december 2012 in het huwelijk met de heer I.A., van Nederlandse nationaliteit.

Op 3 september 2013 werd door de Procureur des Konings een positief advies verleend nopens dit huwelijk.

De echtgenoot van verzoekster werd op 14 januari 2014 verhoord nopens een klacht wegens slagen en verwondingen t.a.v. verzoekster.

De klacht werd geseponneerd door de Procureur des Konings. Dit werd aan DVZ meegedeeld per schrijven van 6 maart 2014. De Procureur des Konings adviseerde het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken.

Op 24 april 2014 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging besliste op 25 november 2015 een einde te stellen aan het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing met motieven:

"In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 décembre 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene huwde op 24.12.2012 te Taza met I. A. geboren te Ben Tieb op 08.07.1972 van Nederlandse nationaliteit. Er was slechts een samenwoning van 10 dagen. Op basis van artikel 42quater §1,4° van de wet wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken.

De Procureur des Konings van Antwerpen schrijft in zijn brief dd. 06.03.2014 het volgende: "Mevrouw haar intentie is duidelijk gericht op de vestiging in België ondanks het stukgelopen huwelijk. De aanvraag vestiging dateert immers van kort na de klacht wegens opzettelijke slagen en verwondingen".

Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf werd zij op 13.01.2014 verzocht haar individuele situatie toe te lichten. Dit werd haar betekend op 23.01.2014. Hierop bracht betrokkene volgende documenten binnen: schrijven van haarzelf niet voorzien van een datum, attest van aanmelding van het huis van het Nederlands dd. 20.02.2014, attest OCMW dd. 10.02.2014, getuigschrift van woning dd. 08.02.2014, samenstelling gezin dd. 08.02.2014 en een individuele rekening van het jaar 2013 van een derde persoon.

Betrokkene meende in aanmerking te komen voor uitzondering van artikel 42quater §4, 4° van de wet van 15.12.1980. De klacht van betrokkene aangaande huishoudelijk geweld werd echter geseponneerd door het parket van de Procureur des Konings te Antwerpen (dossier AN43.LB.186179/13) wegens onvoldoende bewijzen.

Overeenkomstig artikel 42quater§1, tweede lid dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging genomen te worden. Betrokkene kwam aan in ons land op 05.10.2013. Gezien de wetgever/EU richtlijn 2004/38 expliciet voorzien heeft dat het verblijfsrecht gedurende vijf jaar kan beëindigd worden, mag aangenomen dat betrokkene verblijf sedert 05.10.2013 een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. Het betreft een verblijfsduur van minder dan vijf jaar.

Wat betreft de leeftijd van betrokkene is ook niet duidelijk wat het bezwaar zou kunnen zijn. Gezien de jonge leeftijd van betrokkene en het feit dat er geen medische problematiek werd aangehaald, mag aangenomen worden dat betrokkene in staat is terug te keren naartoe het land van herkomst.

Wat betreft zijn gezins- en economische situatie: betrokkene woonde slechts 10 dagen samen met haar echtgenoot, waarna ze bij een ander gezin ging wonen. Wat betreft betrokkene sociale, culturele en

economische integratie kan aan de hand van de voorgelegde stukken niet worden vastgesteld dat betrokkene geïntegreerd is in ons land. Betrokkene heeft zich weliswaar aangemeld bij het huis van het Nederlands om zich in te schrijven om onze taal te leren, maar nergens uit het dossier blijkt dat ze dat ook effectief gedaan heeft. De voorgelegde inkomsten betreffen een individuele rekening van het jaar 2013 van een derde persoon, die verblijft op haar huidig adres. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene dan ook maar enige inspanning gedaan heeft om hier werk te vinden. Van een uitzonderlijke graad van integratie getuigt dit niet. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de mate van integratie van betrokkene van die aard is dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat.

Betrokkene heeft nagelaten haar dossier te actualiseren (arrest Raad van State nr. 222.809 dd 12.03.2013).

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. *Wettelijke basis artikel 7,§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken*

Het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in het geciteerde vormt de tweede bestreden beslissing.

Beide bestreden beslissingen zijn ter kennis gegeven op 3 december 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

“Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;

Erreur manifeste d'appréciation et excès de pouvoir ;

Violation de l'article 40bis et l'article 42, quater §4, 4° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;

Violation du principe général de bonne administration qui oblige l'administration à prendre en compte tous les éléments invoqués avant de prendre sa décision et de proportionnalité ;

Violation du principe de proportionnalité entre les effets de la mesure sur le requérant et le but poursuivi par celle-ci ;

Violation de l'article 8 de la CEDH et de l'article 22 de la Constitution; des articles 23, 24 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques ;

En ce que :

La partie adverse motive sa décision du 25.11.2015 comme suit :

(...)

Alors que :

Dans son analyse de la demande de séjour du requérant, la partie adverse a manifestement motivé sa décision de manière tout à fait inadéquate et insuffisante ;

IL est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, futce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé ;

Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Sur ce dernier point, le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle régulièrement que le contrôle de légalité qu'il lui incombe de réaliser dans le cadre des recours qui lui sont soumis consiste, notamment, à vérifier si l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste

d'appréciation (cfr. dans le même sens, RvSt, n°101.624, 7 décembre 2001 et C.E., n°147.344, 6 juillet 2005) ;

En l'espèce, la partie adverse a refusé de faire droit à la demande de la requérante de conserver son titre de séjour en Belgique malgré le défaut de cellule familiale et ce sur base de l'article 42, quater §4, 4°, de la loi du 15.12.1980 (violences conjugales) ;

Pour prendre sa décision la partie adverse s'est basée uniquement sur les pièces énoncées dans l'acte attaqué **ALORS QUE** la requérante avait bien communiqué à la partie adverse également l'attestation du 31.12.2013 du Dr VISKENS DIEDERIK, lequel l'a traitée pour les coups portés par son époux (pièce 2) et sa plainte à la police du 31.12.2013, contre son époux pour des coups et blessures qu'elle a subis (pièce 3) ;

Que ce faisant, la décision entreprise n'a pas pris en considération des pièces essentielles communiquées par la requérante, la décision attaquée est donc motivée de manière tout à fait inadéquate ;

Que la partie adverse s'est contentée d'indiquer dans la motivation de l'acte attaqué que la plainte de la requérante a été classée sans suites par le Parquet d'Anvers pour preuves insuffisantes sans préciser qu'elle a bien pris connaissance de la plainte déposée par la requérante à la police et du certificat médical ;

Qu'en effet, si la partie adverse avait pris connaissance de la plainte à la police et du certificat médical de la requérante, celle-ci aurait pu accorder à la requérante le bénéfice de l'exception à la règle selon laquelle il peut être mis fin au séjour lorsqu'il n'y plus d'installation commune contenue à l'article 42, quater §4, 4°, de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

En effet, l'article 42 quater stipule que :

« Dans les cas suivants, le ministre ou son délégué peut mettre fin, [2 dans les cinq années]2 suivant la reconnaissance de leur droit de séjour, au droit de séjour des membres de famille d'un citoyen de l'Union qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l'Union et qui séjournent en tant que membres de la famille du citoyen de l'Union : (...) 4° le mariage avec le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint est dissous ou annulé, il est mis fin au partenariat enregistré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°, **ou il n'y a plus d'installation commune** (...); Lors de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. (...) § 4. Sans préjudice du § 5, le cas visé au § 1er, alinéa 1er, 4°, n'est pas applicable :

(...);

4° ou lorsque des situations particulièrement difficiles l'exigent, par exemple, lorsque le membre de famille démontre avoir été victime de violences dans la famille ainsi que de faits de violences visés aux articles 375, 398 à 400, 402, 403 ou 405 du Code pénal, dans le cadre du mariage ou du partenariat enregistré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°;

(...)

La requérante indique qu'elle a bel et bien été victime de violences conjugales, ce qui est attesté par la plainte qu'elle a déposée à la police et son certificat médical, ces éléments probants ont bien été communiqués à la partie adverse qui manifestement ne les a pas pris en considération lors de son analyse du dossier puisqu'elles ne figurent pas dans la liste des documents que la partie adverse indique avoir reçu de la requérante ;

La partie adverse a manifestement donné des faits, dans la motivation de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation ;

Si la partie adverse avait procédé à une correcte analyse du cas d'espèce, la requérante aurait de tout évidence pu se maintenir dans son droit au séjour en Belgique ;

Aussi, l'acte querellé contrevient à la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, pris de l'excès de pouvoir, de la motivation absente ou insuffisante ;

*

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme précise ce qui suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil du Contentieux des Etrangers examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la

CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

Comme le rappelle de manière constante le Conseil du Contentieux des Etrangers dans ses arrêts, l'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande, § 150).

La notion de "vie privée" n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait; La requérante bénéficie clairement d'une vie privée en Belgique, elle a établi en Belgique le centre de ses intérêts affectifs et sociaux ;

La requérante a créé des liens solides en Belgique avec des ressortissants belges et autres ; Que la décision attaquée impliquera nécessairement un bouleversement total dans la vie affective et sociale de la requérante ;

Que manifestement la partie adverse n'a pas procédé à un examen rigoureux de la situation personnelle de la requérante au regard de l'article 8 de la CEDH et n'a pas tenu compte de ses intérêts en la matière ;

L'acte attaqué cause clairement une atteinte disproportionnée aux intérêts suscités et méconnaît en conséquence le prescrit de l'article 8 de la CEDH ;

Il peut être reproché donc à la partie adverse la violation des principes généraux de bonne administration et de proportionnalité, celle-ci ayant commis une erreur manifeste d'appréciation à cet égard ;“

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de juridische grondslag is vermeld: wat de eerste bestreden beslissing betreft, artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en wordt er verwezen en uitgelegd waarom artikel 42quater, § 1, tweede lid en §4, 4° van de vreemdelingenwet geen toepassing vindt. Wat de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslagen worden in de bestreden beslissingen uiteen gezet: de eerste bestreden beslissing wijst erop dat er slechts een samenwoonst met de partner voorhanden was gedurende 10 dagen zodat een einde van het verblijfsrecht zich opdringt en onderzoekt of de verzoekende partij slachtoffer is van geweld gepleegd door haar partner en of er humanitaire redenen bestaan die leiden tot het nemen van de andere beslissing. De tweede bestreden beslissing wijst erop dat het legaal verblijf is verstrekt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk, stelt dat er een manifeste beoordelingsfout is begaan en dat de bestreden beslissingen met machtsoverschrijding zijn genomen. Zij voert aldus, naast de schending van artikel 40bis en artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij nalaat op voldoende precieze wijze uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 40bis van de vreemdelingenwet geschonden acht zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

Artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;”

Waar de verzoekende partij vooreerst een schending van de door haar aangehaalde bepalingen meent te vinden in het gegeven dat de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wijst op de door haar overgemaakte klacht lastens haar partner wegens slagen en verwondingen en niet verwijst naar het medisch attest van dokter Viskens D. wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening is gehouden met de klacht van de verzoekende partij lastens haar echtgenoot. De eerste bestreden beslissing stelt immers dat de Procureur des Konings oordeelde dat onvoldoende bewijzen zijn bijgebracht aangaande deze klacht en dat de klacht werd geseponeerd. Dit vindt steun in het administratief dossier nu de Procureur des Konings dit ter kennis bracht aan de verwerende partij bij brief van 6 maart 2014. Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij niet ook uitdrukkelijk te verwijzen naar de aanklacht uitgaand van de verzoekende partij die zijn weerslag vindt in het PV AN.43.L.B.186179/2013 dat in het administratief dossier is. In dit proces-verbaal wordt overigens uitdrukkelijk verwezen naar het medisch attest. De verzoekende partij toont geen belang bij de grief dat deze stukken niet expliciet zijn opgesomd in de bestreden beslissing, te meer het medisch attest enkel zich kan uitspreken over het verklaarde van de verzoekende partij nu de arts geen getuige is en dit ook niet meldt. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij haar besluitvorming in casu baseert op de conclusie van de Procureur des Konings, temeer en dit louter ten overvloede de echtgenoot het misdrijf ontkent en een verklaring heeft gegeven omtrent de kwetsuren die de verzoekende partij heeft opgelopen.

De verwerende partij stelt correct dat *“dat de verzoekende partij met haar kritiek voorbij gaat aan het feit dat artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet wel degelijk voorschrijft dat moet worden aangetoond dat men slachtoffer is geweest van partnergeweld.*

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen volstaat een loutere indicatie van huiselijk geweld niet om te besluiten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het verblijf niet kon beëindigen. Met haar vage beweringen doet de verzoekende partij geen enkele afbreuk aan de vaststellingen van de Procureur des Konings te Antwerpen.”

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij onder toepassing van artikel 42quater, 4° van de vreemdelingenwet valt nu zij nalaat aan te tonen en onvoldoende bewijzen verschaft, slachtoffer te zijn van huiselijk geweld gepleegd door haar echtgenoot. Haar klacht werd geseponeerd door de Procureur des Konings die kennis heeft genomen van het door haar neergelegde medische attest. Dit vindt afdoend zijn weerslag in het motief van de bestreden beslissing dat naar dit gegeven verwijst.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809), wat in casu is gebeurd.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

De verzoekende partij voert tevens de schending van artikel 8 EVRM aan. Naast een theoretisch betoog over artikel 8 EVRM verwijst de verzoekende partij naar haar privéleven in België al waar zij het centrum heeft van haar affectieve en sociale belangen. In België heeft zij solide banden opgebouwd met andere. De bestreden beslissing brengt een totale omslag mee van dit leven. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rigoureuus onderzoek te hebben verricht naar haar persoonlijke belangen en is disproportioneel genomen.

Wat betreft de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij de uitvaardiging van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat

In casu verwijst de verzoekende partij niet naar haar familieleven of laat zij in elk geval na dit op concrete wijze uiteen te zetten. Zij leeft niet met haar echtgenoot en hun samenwoning bedroeg slechts 10 dagen, waar de bestreden beslissing terecht op wijst. Zoals de verwerende partij opmerkt kan er evenmin uitgegaan worden van een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven voor wat de samenwoning betreft tussen de verzoekende partij en haar zus nu geen bijzondere banden van afhankelijkheid worden aangebracht of aangetoond. Voorts stelt de verwerende partij aangaande haar privéleven en belangen in België:

"(...)Betrokkene kwam aan in ons land op 05.10.2013 (...)

Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf werd zij op 13.01.2014 verzocht haar individuele situatie toe te lichten. Dit werd haar betekend op 23.01.2014. Hierop bracht betrokkene volgende documenten binnen: schrijven van haarzelf niet voorzien van een

datum, attest van aanmelding van het huis van het Nederlands dd. 20.02.2014, attest OCMW dd. 10.02.2014, getuigschrift van woonst dd. 08.02.2014, samenstelling gezin dd. 08.02.2014 en een individuele rekening van het jaar 2013 van een derde persoon.

Betrokkene meende in aanmerking te komen voor uitzondering van artikel 42quater §4, 4° van de wet van 15.12.1980. De klacht van betrokkene aangaande huishoudelijk geweld werd echter geseponneerd door het parket van de Procureur des Konings te Antwerpen (dossier AN43.LB.186179/13) wegens onvoldoende bewijzen.

Overeenkomstig artikel 42quater§1, tweede lid dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging genomen te worden. Betrokkene kwam aan in ons land op 05.10.2013. Gezien de wetgever/EU richtlijn 2004/38 expliciet voorzien heeft dat het verblijfsrecht gedurende vijf jaar kan beëindigd worden, mag aangenomen dat betrokkene verblijf sedert 05.10.2013 een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. Het betreft een verblijfsduur van minder dan vijf jaar.

Wat betreft de leeftijd van betrokkene is ook niet duidelijk wat het bezwaar zou kunnen zijn. Gezien de jonge leeftijd van betrokkene en het feit dat er geen medische problematiek werd aangehaald, mag aangenomen worden dat betrokkene in staat is terug te keren naart het land van herkomst.

Wat betreft zijn gezins- en economische situatie: betrokkene woonde slechts 10 dagen samen met haar echtgenoot, waarna ze bij een ander gezin ging wonen. Wat betreft betrokkene's sociale, culturele en economische integratie kan aan de hand van de voorgelegde stukken niet worden vastgesteld dat betrokkene geïntegreerd is in ons land. Betrokkene heeft zich weliswaar aangemeld bij het huis van het Nederlands om zich in te schrijven om onze taal te leren, maar nergens uit het dossier blijkt dat ze dat ook effectief gedaan heeft. De voorgelegde inkomsten betreffen een individuele rekening van het jaar 2013 van een derde persoon, die verblijft op haar huidig adres. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene dan ook maar enige inspanning gedaan heeft om hier werk te vinden. Van een uitzonderlijke graad van integratie getuigt dit niet. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de mate van integratie van betrokkene van die aard is dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat."

Door louter te poneren dat het centrum van haar belangen in België zijn, zowel affectieve als sociale, als de ontwikkeling van solide banden met anderen, gaat de verzoekende partij voorbij aan deze concrete motieven die wijzen op haar recent verblijf in België, haar beperkte integratie, haar jonge leeftijd, het gebrek aan medische motieven en blijkt de verwerende partij ook de stukken die de verzoekende partij overmaakte te beantwoorden.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven niet juist of kennelijk onredelijk zijn en uit de motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een proportionele belangenafweging, ook in het kader van artikel 8 EVRM heeft gemaakt. Voor het overige duidt de verzoekende partij onvoldoende aan op welke wijze zij artikel 22 van de Grondwet en de artikelen 23 en 24 van de Internationaal Verdrag betreffende de burgerlijke en politieke rechten zouden geschonden zijn.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk en overigens evenmin de schending van de door haar andere aangehaalde bepalingen en/of beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel si ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN